

0722 531 385
718 885 4929

ניתן להשיג
הקונטרסים המפורסם
אחסודישער כחוד
נפשי בשאלתי
הכוללים בתוכם אוסף מסאמרי
הגליון במדור "אחסודישער כחוד"
ראתה באקשר

אהבה

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי הסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה ק' כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	פד (2) עד ד"ה והנה אליהו
שני	פד(3) עד ד"ה והנה בש"ע
שלישי	פד (4) עד ד"ה בגמרא
רביעי	פד (5) עד הסוף
חמישי	פה

פרשת נשא תשפ"א / גליון ק"ם

נקודה מועד דא"ח כ"ק מוך אדמו"ר שלישי"א **דוח אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

דרך הפרישות בדורנו אנו על ידי ההכרה ששורש כל דבר הוא באמת טוב

נתבונן בפרשת נזירות, השייך גם בזמנינו להפריש עצמו מכל חיבור לרע, ומכל מה המביא לרע, ולסגף עצמו.

הש"ה הק' כותב דברים אין מסגפים עצמו, ותולין עצמו במימרא של ר' אליעזר הקפר הדמצער עצמו נקרא חוטא, ועל ידי כך מתים מלוכלכים בעונם. ומבאר דכל זה מדובר בצדיק וקדוש דאין לו חטאים, ורק רוצה להרחיק עצמו מעונות, אבל מי שיש בידו עונות כל אשר לו יעשה בעד נפשו, ע"כ.

ובוודאי תעניתים אין שייך לזמנינו, אבל להפריש עצמינו מעניני עולם הזה, שהוא חיוב ע"פ הלכה אין שייך לומר שאי אפשר, וגם ממידות רעות צריכים אנחנו להפריש עצמינו, ויש לבאר הא לכאורה נראה שאי אפשר לנתק מנייה שהוא חלק מהחיים שלנו.

ונבאר ע"פ יסוד הבעש"ט הק' ע"פ מאתי לא תצא הרעות, שבכל הנהגה מן השמים וכל מידה שיש בעולם בהכל יש טוב, ע"כ. דכל מידה הוא טוב, אלא שהרע שבו הוא לבוש המכסה על אמיתית מציאות זו המידה, וזה הוא מהשבירה שהיה בתחילת הבריאה, שאז תלכש הניצוצות הק' הטובים בלבושים חומריים ורעים.

הרי לנו דכל אהבה הוא באמת כח לאהוב את השי"ת, וכל יראה לירא מהשי"ת, וכל פאר לפאר את ה', והא דיש אהבת עולם הזה ויראה בעולם הזה והתפארות עצמו, היא אינה מציאות אמיתית לעצמה אלא לבוש להמידה הטובה, וכשנתבונן ונאמין בכל זה דהרע הוא לא מציאות אמיתית כשלעצמה, אם כן בוודאי יכולים אנו להתגבר על הרע ולנתק עצמינו מכל מידה רעה וחיבור לעוה"ז, דהם אינם באמת חלק מהחיים שלנו, אלא אהבת השי"ת ודביקות בה', וזה האמת וזהו באמת חלק מהחיים שלנו.

ועכשיו לאחר שקיבלנו התורה בהג השבועות, ונתקיים בנו ובאו כולם בברית יחד נעשה ונשמע אמרו כאחד ופתחו וענו ה' אחד, דהשי"ת האיר בליבנו האמונה שה' אחד לקבל עלינו עול תורה ע"י האמונה שאין עוד מלבדו והכל הוא מחיות השי"ת, ובכח זו יכולים אנו לצאת לזמן הקיץ ולשמור אברינו בעומ"ש רק להשי"ת.

מקור: רעוא דרעיון תש"פ

500 גליונות לזיכוי הרבים מוקדש
לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שמואל אהרן ב"ר גרשון הלוי ד"ר
נלב"ו ע"ט"ו סיון תש"פ
תאבסמ"ט שנת ה'תש"פ
הונצח ע"י המשפחה

אהבה שבחסד

והנה יוצא אליו אבא ובידו טופי ענק. "משה'לע", מרים אותו אבא לגובה בחיך שמה'לע אינו יכול לפענח, "הנה לך טופי מאבא שאוהב אותך".

המעט - כשהקב"ה מטיב עמהם ממעטין עצמן. אם כן מכל שכן כשאין ראויין והקב"ה נושא להם פנים - וודאי ממעטין עצמם, לכן נושא להם פנים. טבעו של יהודי שכשוזכה לחסדי השי"ת הוא אומר 'קטונתי'. הוא מבין שהכל מהשי"ת ולא מגיע לו כלום. אם כן אפשר להיות בטוח שהיהודי יבין שזה לא סתם שהשי"ת נותן לו טוב שמגיע לו, אלא השי"ת מגלה לו אהבה. הוי אומר שיש כאן אהבת השי"ת, וכאשר יחוש באהבה הזאת - בוודאי ישוב לאהבו הגדול.

ומסיף השפת אמת' לבאר: "כן כתוב 'שלום לרחוק ולקרוב' כו' - שהקב"ה נותן יד למי שמוכן על ידי זה להתקרבות לשוב אליו יתברך". זאת אומרת: השלום והקרוב לרחוק - הוא שמקרב אותו. אלא שההדרגה היא שדווקא "למי שמוכן על ידי זה להתקרבות לשוב אליו יתברך", ודווקא כשעל ידי נשיאת הפנים ישוב בתשובה להיות "עושיין רצונו של מקום". היינו שלפחות זאת אנו צריכים, להתבונן בכל חסד שאנו מקבלים מן השמים גודל האהבה הגנוזה בכך מאת אבינו שבשמים, ומתוך כך תתעורר אהבה אליו ונתקרב אליו יתברך.

תלמידיו של אהרן

דרך זו היתה גם דרך הקירוב של גדול המקרבים לתורה, אהרן הכהן: "ואמרו חז"ל 'הוי מתלמידיו של אהרן' כו'. וכתוב שאהרן כשהיה רואה בעל עבירה היה מקרבו כו', ועל ידי זה בוש ושב, ועל זה כתיב 'בשלום ובמישור כו' ורבים השיב מעון'. ובלי ספק מדה זו היא ממדותיו של הבורא יתברך, כי האנוש מאלוק יצדק (היינו שבוודאי מקורה ממדותיו יתברך)".

ומסיים על כך השפת אמת: "ובדרך הלצה: הוי מתלמידיו של אהרן דייקא! כי ודאי אותן שקירב אותם היה להם מורך הלב, ששבו ע"י ההתקרבות, ונקראו תלמידיו, ויש לנו להיות כמו אותן התלמידים - וכשהקב"ה מטיב עמנו יש לנו להשכיל להכניע אליו בתשובה שלימה כנ"ל". תלמיד של אהרן הוא כזה שקיבל חסדים וטובות, אבל לא עובר הלאה, אלא זה נותן לו 'מורך הלב', הוא מבין שהוא לא ראוי ואם הוא בכל זאת מקבל הרי שיש כאן אוהב שרוצה להתקרב אליו - והוא אכן מתקרב אליו.

וסיכום הדברים, הוא כפי שהשפת אמת' מסיים את השטיקל "כשהקב"ה מטיב עמנו - יש לנו להשכיל להכניע אליו בתשובה שלימה". כי כשאדם מקבל חסדים, הוא מקבל איזה שיק טוב או הצלחה מסויימת, וכל מה שהוא רק מקבל מחיי ובני זמננו ריווחי - הוא יכול להגיד כמה מילים של תודה להשי"ת ולהמשיך הלאה, אבל זה לא הענין. זו לא המטרה. זה לא נקרא 'תלמידיו של אהרן'. מה שהשי"ת רוצה פה זה שאתה תבין שיש כאן מי שאוהב אותך, שיש כאן מי שרוצה להתקרב אליך, שהקל הגדול והנורא רוצה להיות איתך בקשר. ואם הוא רוצה - אתה רוצה בוודאי בכך. ותתחיל לחיות איתו ולהיות עמו בקשר.

משה'לע הפעוט עשה מעשה אשר לא יעשה, והגיע הזמן לחנך אותו. פעם אחת ולתמיד.

האבא והאמא מסתודדים במטבח. כיצד יחנכו את משה'לע? כיצד הוא יקלוט במוחו הקט כי עליו לשנות את דרכו? בחוץ יושב משה'לע וחושש. הוא חושש מגור הדין הנחרץ עכשיו במטבח.

והנה יוצא אליו אבא ובידו טופי ענק. "משה'לע", מרים אותו אבא לגובה בחיך שמה'לע אינו יכול לפענח, "הנה לך טופי מאבא שאוהב אותך".

משה'לע נאלם. מעייני דמעות פורצות מעיניו הקטנות, ולמותר לספר, שיותר לא עשה את המעשה ההוא אשר לא ייעשה.

...

כך בעצם מתנהג עמנו השי"ת. אנו מקבלים נחלי טובות וחסדים מדי שעה ושעה וכל רגע ורגע. מה פשרם של אותם חסדים? למה השי"ת נותן לנו כל כך הרבה טובות? הרי יודעים אנו היטב שאנחנו לא ראויים להם. אנחנו יודעים היטב מה המצב שלנו. וכי השי"ת מוותר ח"ו - הרי חז"ל החמיירו במאוד במי שאומר שהשי"ת ותן...!

אבל התשובה היא שהשי"ת אבא שלנו! בכל 'טופי' שאנו מקבלים, ישנה אהבה עצומה ואין-סופית. רק זה ההסבר לכן שאנו מקבלים טובות וחסדים על אף שאיננו ראויים, וזה בעצם יגרום בסופו של דבר שאכן נהיה ראויים לכך. כי האהבה שהוא מגלה לנו בכל הטובות והחסדים - מעוררת בחזרה את אהבתנו עד שאין אנו יכולים להיפרד ממנו ח"ו, ואנו שבים אליו יתברך.

על ידי השלום לרחוק - הוא מתקרב

בפרשתנו אנו למדים שהשי"ת נושא לנו פנים, והמדרש מקשה כיצד ייתכן שהשי"ת נושא פנים? והרי כתוב "אשר לא ישא פנים!?" ומתרח' המדרש שבפרשתנו מדובר "כשעושיין רצונו של מקום" ושם "כשאין עושיין רצונו של מקום". אלא שהקושיא על כך ידועה: אם עושיין רצונו של מקום - הרי אין זה נשיאת פנים. זוהי שורת הדין המחויבת.

מתרח' השפת אמת' (תרמ"ב): "ונראה לפרש שהקב"ה רואה עש"י הנשיאת פנים והתקרבות נשוב אליו יתברך, לכן הוא מקרב אותנו הגם שאין ראויים. וזהו שכתוב 'עושיין', רוצה לומר, שעושיין אחר כך, והקב"ה עבר ועתידי הכל שוה לפניו ביה". נשיאת הפנים היא על שם העתיד. כי השי"ת יודע שכשהוא נושא לנו פנים ומגלה לנו גודל אהבתו - אנו שבים אליו יתברך.

ומנין הוודאות שנשוב אליו יתברך, ולא ניקח לעצמנו ח"ו את הטובות והחסדים בלי להבין שיש כאן גילוי אהבה ונשיאת פנים? אומר השפת אמת': "כודרשו במדרש 'אמת

אין כאן בלגן

למה אנו מתבלבלים מהמאורעות הקשים של התקופה? ואיך הבהירות במושג 'סיבת כל הסיבות' מביא לנו סדר בראש?

יוסף: בעצם הנך אומר שאם האדם 'רואה' איך מסבב כל הסיבות עושה ומסדר הכל, הוא 'רואה' בחוש שאין כאן בלגן, אבל איך מגיעים לידיעה זו? איזה ידיעה ואמונה צריכים לשנן בכדי להגיע למצב שבו אנו 'רואים' בחוש?

משפיע: הנקודה היא להעמיק בדברי רבינו שמשנן עמנו שהקב"ה הוא 'סיבת כל הסיבות', ופירושו של דבר הוא, שלא רק שהכל 'התחיל' ממנו, ולא רק שהוא המקור הראשון לכל מה שנעשה, אלא הוא בעצמו הסיבה לכל סיבה שבעולם, וכל תנועה בעולם מגיע ישיר ממנו יתברך, ולכן אין מציאות שבעולם שיהיה 'בלגן', ואין מציאות בכלל של דברים שיצאו מכלל שליטה, כי כל תנועה היא תוצאה ישירה ממנו.

יוסף: מה בכל זאת ההסבר שאנשים נהיים כל כך מבלבלים? הרי כל אחד יש בו אמונה... למה בכל זאת זה נראה לעיני בשר בלגן שלם? ולמה יש הרגשה שכל העולם מהופך ומבלבל?

בין חוסר בהירות לחוסר שליטה

משפיע: שמע נא. בזמן שעולם כמנהגו נוהג, ולפני עינינו נראה הכל מסודר פחות או יותר, יש לנו הרגשה שהעולם ב'שליטה', וכמובן שאנו מאמינים שהקב"ה הוא זה המנהיג את העולם ומסבב הכל, וכל זה הוא מפני שזה לא סותר את סדר החיים שלנו, ולכן נדמה לנו שאנו 'מבינים' את הסדר, ונראה לנו שהכל ב'שליטה'. אבל פתאום קורים מקרים חדשים, ומתהפכים הסדרים, והקב"ה מזעזע את העולם, מנענע את קירות לבבנו למען נשוב אליו - התוצאה היא שאנו מאבדים את השליטה וההרגל שלנו בסדר החיים שלנו, ואז נדמה לנו כאלו שיש כאן בלגן והיפוך הסדר... ולכן על אף שאנו יודעים שהכל מאת הבורא יתברך, אבל מכיון שהאדם רואה לפניו סדר אחר ממה שהוא מורגל, ואין לו שמץ של הבנה והשגה לבאר את הנהגת הבורא, הוא מתבלבל ונעשה נבוך...

יוסף: בעצם ההרגשה היא כאילו הוא נפל לים הגדול... הוא יודע אמנם שהקב"ה הוא זה שזרק אותו לים, אבל בעצם הוא בתוך הים הגדול... הוא מרגיש שאיבד את מקום המבטח שלו, כי איבד את הרוגע שיש בחיים הרגילים שלו...

משפיע: ובדיוק על זה היא התשובה שמשנן לנו רבינו, שהקב"ה הוא לבדו 'עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות' - כלולו בידים הטובות והבטוחות של הקב"ה, אין אנו בשום ים ולא בשום מערבולת, אין כאן הסתרה ואין כאן העלמה, כל תנועה ותנועה נעשית ישיר מאת הבורא יתברך, והכל בתכנון מלא ומדוקדק. מה שחסר לנו הוא הבהירות והידיעה בתכנית שעושה הקב"ה, אבל אפילו אם אין אנו יודעים - אנו בידי הטובות, והכל בשליטה מלאה, בדיוק כמו בכל הזמנים, ההבדל הוא, שבשאר זמנים נדמה לנו שאנו מבינים, ועתה אנו רואים בחוש שאין בנו שום הבנה!

יוסף: נו, אז הכל בסדר? אפשר להמשיך את החיים על מסלולם הקודם?

משפיע: ממש לא. אדרבא, כאשר האדם מבין שכל תנועה ותנועה היא מאת הבורא יתברך לבדו, פשוט ברור לו שהקב"ה רוצה לעוררו, ובמקום להיות עסוק בכל מיני מחשבות וחשבונות רבים 'מה פשר המצב' וכו' וכו', הוא חושב את המחשבות הנכונות והאמתיות, ומבין שהקב"ה מדבר אליו ומעוררו לשוב ולתקן את דרכיו, ומוסיף הוא תפילות ובקשות מעומק הלב שירחם הקב"ה עליו ויתנהג עמו במדת הרחמים, ותפלותיו הללו הם מתוך קירבת אלוקים והרגשת קירבה גדולה, כי יודע ומרגיש שהוא בידי ממש של הקב"ה, המצפה ומייחל לתפילתו ותשובתו.

יוסף: גיוולאדיג. רואים בחוש איך האמונה מביאה רוגע בלב, ואיך כל התנהגות החיים שלנו תלויה בבהירות ושיון האמונה.

רבינו באמצע לכאר את העיקר והבסיס של ההדרכה השניה [ר'אשונה, צריה לידע ולהאמין באמת שיש אלך אחר יחיד ומיוחד, מציני ראשון, שהמציא כל הנבראים עליונים ותחתונים עד אין סוף ואין תכלית מנקדה אחת, והוא אחר יחיד ומיוחד אין סוף ברוך הוא - עד כאן נתבאר כבר במאמרים הקודמים], ועתה נמשיך ללמוד את המשך דבריו:

ובכדי להבין את דבריו, נתרגם תחילה את המילים 'עילה' ו'סיבה', 'עילה' הוא ביחס להשתלשלות של 'נבראים', ו'סיבה' הוא ביחס להשתלשלות של 'פעולות' שיש בבריאה. ועתה נבוא לעיקר הביאור:

עילת כל העילות הבריאה מתנהגת בדרך עילה ועלול, דהיינו שהמים מצמיחים עשבים ואילנות, האילן מצמיח פירות, והם נותנים חיות למין החי, סדר זה נקרא עילה ועלול, כי הבעל חי עלול מהעילה שלו שהוא הצומח, והצומח עלול מעילה שלו שהיא האדמה בצירוף כח המים, וכך כל שפע והויה חדשה היא 'עלול' שהשתלשל מ'עילה'.

ההסתכלות הנכונה היא, שכל 'עילה' אין לה שום כח מלבעדי הבורא ליצר 'עלול', כי הבורא ב"ה הוא 'עלת כל העילות' הוא עצמו ה'עילה' לכל 'עילה', כי רק בכוחו יש כח ב'עילה' זו להיות 'עילה'. דהיינו שלא רק שהקב"ה הוא ה'עילה' הראשונה של כל העילות, אלא שהוא 'עילה' של כל אחד ואחד בנפרד, כי גם אחר שהמים כבר הצמיחו את הפרי, אין הכרח שיהיה בו כח להיות 'עילה' להחיות את החי בלי כח הבורא שהוא ה'עילה' שלו הנותן בו כח להיות 'עילה'.

וסיבת כל הסיבות בבריאה אנו רואים סיבה ומסובב, יגיע כפיים היא סיבה לכסף, שינה היא סיבה לכח חדש, אכילה היא סיבה לשביעה, המקניט ומצער את חברו הוא הסיבה לצער ועגמת נפש, המכבד את חברו הוא הסיבה לגרום קורת רוח - כך כל דבר הנעשה בעולם מסתבב מאיזה סיבה, כל פעולה [-סיבה] מביאה תוצאה [-מסובב].

ההסתכלות הנכונה היא, שאפילו שלפי ראות העינים נראה שכל התוצאות באים מן הסיבה, [-נדמה לו שהצער שלו נגרם מן ה'סיבה' שהוא איש פלוני המצער, וכן הריח שיש לו נגרם מפלוני שנתן לו את הכסף, והכח והרענונת שיש לו נגרמה מן ה'סיבה' שהיא השינה], אבל האמת היא, שהתוצאה אינה תלויה בסיבה, אלא הקב"ה הוא בעצמו הסיבה, והוא זה שסיבב שתוצאה זו תבוא על ידי 'סיבה' זו, ולכן אנו קוראים לו 'סיבת כל הסיבות' שהוא הסיבה היחידה לכל 'סיבה' בעולם [-כאשר הקב"ה גור צער על אחד, סיבב 'סיבה' שתביא לו צער, וכן כאשר גור להמשיך לו שפע פרנסה, סיבב 'סיבה' שעל ידו יגיע לו ממון, וכן הקב"ה הוא זה הגורר אומר שיבוא כח לאדם, והוא מסבב שיבוא על ידי השינה].

יוסף: העולם רועש וגועש... בלגן שלם... אף אחד אינו יודע מה? מיה? למה? בקיצור, בלבול המוחות... אינני מרגיש מסוגל להעמיק בדברי 'הדרכה' זו, כי המחשבות משוטטות עדיין לתפוס את פשר המצב הנוכח שאנו נמצאים בו...

משפיע: אדרבא. דווקא דברי רבינו הם לנו קילורין לעינים, הם נסתבבו בהשגחה פרטית מ'סיבת כל הסיבות' להרעף לנו טל של תחיה, ולסדר לנו את המחשבות על מתכונתם.

יוסף: אני לא רואה כאן איזה מרגוע ויישוב, כי המחשבות שלנו עסוקים כל הזמן מה עלינו לתקן? מה הקב"ה רוצה מאתנו? על מה ולמה יצא הקצף? ועל כל השאלות הללו אינני רואה יישוב בדברי רבינו... כי רבינו אומר שהקב"ה עושה הכל, הוא עלת העילות וסיבת הסיבות, ואת זה הרי אני יודע, הרי כל אחד מאתנו יודע ומאמין... הקושי שלנו היא הבלגן והבלבול, שאנו לא יודעים מה לחשוב, מה לתקן, ומה יהיה הסוף של כל הבלגן הזה...

הבלבול: דברים יצאו משליטה..

משפיע: הבהירות שאנו מקבלים כשאנו מעמיקים ביסודות האמונה היא, שאנו מבינים שאין כאן בכלל בלגן! אין שום בלבול ואין שום מבוכה. ודע לך שכל זמן שנדמה לנו שיש בלגן ובלבול, לעולם לא נצליח לתקן, ולעולם לא נתקן את שאנו צריכים לתקן. ולכן ראשונה צריכים ליישב את הלב והמוח עם אמונה בהירה ובוררה, עד שנבין שהכל מנוהל על סדר היותר טוב, ויש תכנית מסודרת עד להפליא בלי שום קלקול ובלבול במערכת...

יוסף: אני לא מבין, איפה אתה חיי? אתה לא חיי עם המציאות שקורה כאן? אינך רואה שכל העולם כמרקחה? אנשים מסתובבים נבוכים ואינם מצליחים ליישב דעתם ולהבין מה נדרש מאתם ומה הם צריכים לעשות?... אדרבא, אמור לי איך אתה עושה סדר בזה? ואיפה אתה רואה זאת בדברי רבינו?

משפיע: אסביר לך מה מונח בדברייך שיש כאן בלגן, הרי אתה וכל אחד מאתנו יודעים שהקב"ה עילת כל העילות והוא עשה ועושה ויעשה לכל המציאות, אלא מאי? נדמה לנו

<p>נדרכת הרה"ח ר' אברהם שלום אייזנר שליט"א דורגל הולדת בנו למול טוב בית מח המעשי חן והללו י"ע ירחיק שנו ורוב מלך</p>	<p>לעילוי נשמת האה"ח מרת חיה פראדל בת"ר שלמה ע"ה מב"ע י"ב סיון היא נפטרה ביום חמישי בלילה ה' י"ג בית היתום הירושלמי משה יונה ראובנעלד שליט"א הירושלמי שמשון מנחם שטיינבערג שליט"א</p>	<p>נדרכת הרה"ח ר' יואל ברי"א סימון שליט"א דורגל נישואי בתו למול טוב בית מח המעשי חן והללו י"ע ירחיק שנו ורוב מלך</p>
--	---	--

להתענג על ה'

מה המשמעות בעבודת השי"ת, בכך שהעולם נברא מחפצו יתברך להטיב לנו? מה עומד אחורי העצלות לעשות חשבון נפש? איך העבודת ה' תתפוס את נפשנו כמו הביזנס שלנו?

הנשברת דבר ערב הוא לנפש המשכיל' (עי' רבינו בחיי ויקרא יט, בועוד), דבר ערב, זה לא נגדי אלא לטובתי. דוד המלך בתהלים מתבטא על התורה ומצוות 'הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים'. כי הגישה האמיתית לתורה ומצוות הוא שזהו הטוב האמיתי.

וזה כוונת התורה הקדושה 'ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך'. שזה הרווח שלך, וכפי שרש"י הק' מבאר בצוף דבשו: 'אני מורה לכם שתבחרו חלק בחיים כאדם המעמיד את בנו על חלק יפה ואומר לו את זה ברור לך'...

מי שהסתובב בין צדיקי אמת ראה את זה בחוש, איך שכל התענוג שלהם היה ממסירת נפש, תענוג אמיתי שתפס את כל מציאותם. הם פשוט התגעגעו לישוף על קדושת שמו ית', כי האדם יכול לזכות גם בעולם הזה לחיות את החיים האמיתיים ולהתענג בתענוג האמיתי, על אף שהמקום העיקרי לזה הוא בעולם הבא או בימות המשיח אפשר גם לזכות ל'עולמך תראה בחיך'.

אך גם לאנשים כערכנו ראשית העבודה שלנו היא לקלוט כי התורה ומצוות הם החיים האמיתיים, הטוב האמיתי שבורא כל העולמים הטוב והמיטיב הועיד בשבילנו בניו אהוביו, כאשר יסוד זה יהיה חדור בנפש האדם, העבודת ה' שלו לא תעניין אותו פחות מהביזנס שלו, הוא לא יצטרך שיעוררו אותו לעשות 'חשבון נפש', הוא יעשה את זה מעצמו באופן טבעי, ואם מישהו יעיר לו משהו בעבודת ה', הוא פשוט יודה לו מקרב לב, הוא הרי פשוט מציל את חייו האמיתיים.

שברא את עולמו הוא **לטובתינו**, בכדי להיטיב לבריותיו הטבה אמיתית ונצחית.

ומה שאמרו חז"ל 'ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים' נחת רוח לפניי שאמרת ונעשה רצוני, וודאי אין הכוונה חס ושלוס כאילו שהיה חסר להקב"ה משהו, ובשביל כך הוא ברא עולם להשלים חסרונו ע"י שיעשו לו נחת רוח.

ואין בדברי חז"ל אלו סתירה לכך שבראית העולם הוא להיטיב לבריותיו, ובהטבה האמיתית והנצחית שמגיעים ע"י התורה הקדושה ומצוותיה.

וכפי שרבינו השל"ה הק' (שכידוע ספריו היו לאבני יסוד אצל כל מאורי החסידות, וכפי שגם מקובל בח"ד כי הבעל התניא שכתב בראש ספרו כי דבריו נלקטו מפי ספרים וסופרים' הוא התכוין לספרי רבינו השל"ה הק' וספרי המהר"ל) מבאר את העניין.

כי מה שמוצאים הלשון שגור בחז"ל כי המצוות גורמות לו נחת רוח, אין הכוונה שהוא ית' זקוק למשהו, וכמו שאמר הכתוב באיוב (לה, ז) 'אם צדקת מה תתן לו', אלא שברוב טובו ית' וחפצו להיטיב לבריותיו הטבה אמיתית ונצחית, צמצם כביכול את עצמו שיהיה לו נחת רוח ממעשיו הטובים, כיון שרק זה הוא הטוב האמיתי והנצחי כאשר נברא יכול לגרום לו ית' נחת רוח.

וכך גם מבוארים הדברים בספ"ק פרי הארץ, הקב"ה ברוב טובו רצה להביא אותנו לחיים האמיתיים, לטוב האמיתי ולתענוג האמיתי, ולכך הוא העמיד כביכול את עצמו במצב שישראל מפרנסין לאביהם שבשמים כביכול, ושיהיה לו נחת רוח מעבודתינו, כי אליבא דאמת רק זה ראוי ליקרא 'הטבה'.

א

עבודת ה' כמו ביזנעס?

ישנה שאלה העשויה להתעורר בנו כלפי עצמנו, דווקא עתה אחרי קבלת התורה שהבענו את רצוננו הפנימי לקבל עול תורתו ומצוותיו ית'. אם אנו באמת כ"כ רוצים לקבל את תורתו ועולו, למה זה לא תופס אותנו לפחות כמו ה'ביזנס' שלנו?

למה המציאות היא, שבעוד הביזנס שלנו כל אחד מאתנו מבין שצריך לעשות חשבון הוצאות והכנסות מדי תקופה, וגם לפקח בשבע עיניים על כל תקלה שלא תבוא ולא תפריע, ואם מישהו יבוא לגלות את אזנינו על חור כל שהוא העלול לעמוד בעוכרינו, נודה לו בכל לב, ולעומת זאת בעבודת ה' אנו כל כך מתעצלים מלעשות חשבון נפש, ובעיני רבים זה אפילו נתפס כמשהו ששייך ל'בני עליה' מרוממים בלבד? ושלא נחשוב איך זה נראה אצל רבים מאתנו כשמישהו יבוא להעיר לנו הערה מסוימת באידישקייט... 'ואס דאג'סטו פאר מיין רוחניות?' תהיה התשובה המקובלת... ואומרים שלא שייך לדור שלנו

והרי אילו ההערה היתה בגשמיות, בעסק שלנו בטח היינו מודים לו בכל לב, ואליבא דאמת הרי הערה ברוחניות היא הרי הרבה יותר חשובה בשבילנו. הרי איננו כמו אותם אחים תועים שהשקפתם על תרי"ג המצוות היא כעל תרי"ג בעיות רח"ל. הרי זעקנו נעשה ונשמע מעומק לבנו, איפה אם כן הרצון העז שלנו נשאר תקוע. איך אנו מצליחים לגרום שהעבודת ה' שלנו כן יהפוך לביזנס שלנו, וממילא נרצה לעשות חשבון נפש?

כך ראו אצל החסידים האמיתיים בכל הדורות, וגם בדורנו, שהעבודת ה' תפסה אותם הרבה יותר מהביזנס שלהם, ידוע המכתב של הרה"ק ר' אלעזר מליזענסק זי"ע שמסביר למה החסידים נוסעים לרבותיהם, כי הם רואים שם את התשובה שלהם בכל רגע' חסידים באו לנסוע מרחוק ללמוד איך עושים חשבון נפש על חשבון נפש... כיצד גם אנו נצליח להגיע לנגיעה מאותה תפיסה חזקה בנפש שהעבודת ה' תפסה את החסידים?

ב

למען תחיה

הדרך להגיע לכך היא כשנתבונן ונבין כי עבודת ה' הוא באמת העסק שלנו. והמרויח הגדול מכל העבודת ה' שלנו זה רק אנוחנו, ואנו לא עושים בזה 'טובה' לאף אחד חוץ מאתנו.

כי להקב"ה השלם בתכלית השלימות אינו חסר כלום, ואינו זקוק לטובותיו של שום נברא ובוודאי לא של בשר ודם, על ידי שיקיים בשבילו תורה ומצוות, ומה

ד

קבלת עול פנימית

ובוודאי שאין זה סתירה לכך שצריך לקבל עול מלכות שמים בכל מצב מתוך ביטול לרצון ה', גם במצבי קטנות כשהוא לא מרגיש בנפשו שהתורה והמצוות הם טובות.

והטעם, כי אדרבה הוא הרי יודע שכל המצבים הם בהשגחה פרטית ממנו ית' הטוב והמיטיב, ועל די העמידה בנסיגנות של הסתר וקטנות, הרי הוא מתעצם עם הדביקות בהשי"ת בכך שהדביקות בהשי"ת הוא לא דבר מקרי אצלו, אלא שהוא חלק ממהותו באופן שאינו ניתן לשינוי. ואם כן דווקא כשיעבוד את ה' במצבים אלו, הוא יכול להגיע אל תכלית שלימותו. והרי זה גורם לקבל עול מלכות שמים באופן אמיתי ופנימי מרצונו הטוב, ולא כמי שכפאו שד ח"ו, ועיי"ז אין לו רצון לפריקת עול, כי הרי אדרבה הנסיגנות גופא הם חלק מרווח שלו.

ה' יזכנו שהדברים אכן יוחדרו בלבנו להטות לבבנו אליו.

ג

ובחרת בחיים, למען תחיה אתה וזרעך

ומה שהוא העמיד אותנו במצב של 'בחירה', שבו אנו עלולים מאד לטעות ולעזוב את הטוב האמיתי וללכת אחרי טוב מדומה, זה גם חלק מרצונו להיטיב, וכפי שרבינו הרמח"ל בספריו מבאר כי האדם לא נברא אלא להתענג על ה', אך אילו לא היה לאדם בחירה לא היה התענוג בשלימות, כי הטוב לא היה מתעצם במהות האדם אלא במקרה וזכינו בפיס שהקב"ה רוצה לעשות לנו טוב, אך כיון שהוא ברא את העולם במצב של בחירה ואנו בעצמנו בוחרים בטוב, זה הופך למהות שלנו.

והבחירה הוא פשוט לבחור את הטוב האמיתי, וכלשון הפסוק 'ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב, את המוות ואת הרע, ובחרת בחיים' הרי שהבחירה היא בחיים, שהוא הטוב האמיתי.

וכל שבירת התאוות הוא עצמו טובה גדולה עבור נפשינו, וכפי המובא בספרי הראשונים, 'תאוה

רשימה / כללי ודעי קודש ממאורי החסידות

השמים שמים לה' - והארץ נתן לבני אדם לעשות ממנו שמים!

הרה"ק החידושי הר"ם זי"ע

500 גלינות לזיכוי הרבים מוקדש
ע"י הרה"ח ר' אהרן ברי"י יאראוויטש שליט"א
לרגל הולדת בנו למול טוב
מסכת סוכות ופסח ש"ת ה'תשס"ו וז"ע יחד בספת רובנות
הקודש ארבע יתקיים בע"ה בהחיל שמחת

תיקון לאלף השביעי

הרה"ח ר' אהרן פפנהיים שליט"א

סיפר לי הרה"ח ר' ישראל ראזנצווייג ז"ל שזכור לו בשנה אחת עשה כ"ק רבינו הזקן זי"ע תענית דיבור ארבעים יום קודם חג השבועות, באמרו שמכין בזה תיקון להחברי לעולם השביעי. באותו שנה בערב חג השבועות שלח אותו רבינו הזקן עם המספרים שמגלחים בו שערות הראש (היה מספרים מיוחד לאלו המגלחים ביד), לטבלו במקוה.

והוסיף לספר, שכאשר חזר עם המספרים אחר הטבילה, ביקש מרבינו איזה דבר חזוק כהכנה דרבה לקראת החג. כאמור רבינו הרי לא דיבר כלום באותם ארבעים יום, על כן כתב על לו נייר מה שמואב בספה"ק עבודת ישראל בשם הרה"ק ר' מנחם מענדל מרימינוב זי"ע שבים האחרון של ימי הספירה אפשר עדיין לתקן כל ימי הספירה.

רפואות פלאות

הרה"ח ר' ישראל אליעזר סאקס שליט"א

שני סיפורים שמעתי מהרה"ח ר' ישעי' אלטמאן ז"ל (שעליתי לבקרו). על אחד מבניו קבעו פעם הרופאים שהוא מוכרח לעבור ניתוח, שאל את פי רביה"ק זי"ע ובירכו רבינו שיעבור בשלום. וביום הניתוח נכנס שוב לרבינו להתברך, והציע אולי יברך רבינו שלא יצטרך כלל לניתוח, ואכן בירכו. כאשר הגיע לביתה הציע לרופאים לבדוק שוב אולי לא חייבים את הניתוח. ובדקו ואכן לפלא שכבר אין צריכים וכל הענין הסתדר מאיליו, ויהי לפלא.

עוד סיפר לי שאמו ע"ה היתה פעם חולה במצב קשה ביותר, וכנסה לרביה"ק זי"ע להזכירה לטובה, והיה אז אחד שהיה לי"ע בשנת האבל, נענה רביה"ק לר' ישעי': **אין לנו מקום לחזן - חיוב נוסף.** ובע"ה היתה הישועה והמשיכה לחיות עוד ט"ו שנים לטובה. והרופאים הפליאו אז הדבר, באמרם כי בדרך הטבע אחד מאלף יוצא לחיים מזה.

חסד באמונה

הרה"ח ר' מאיר יהודה האפמאן שליט"א

ידוע על זקני הרה"צ ר' אברהם משה קרויס זצ"ל (היארייט' ח' סיון) כי מעבר לכל מדרגותיו הרוחניות הרמות, היה איש חסד, כאשר שימש כגבאי קופת 'זוקף כופפים'. היה הוא עסקן שעשה הכל חנינים אין כסף. גבאי צדקה ללא תמורה.

בחיייו כאיש חסד נשזרו סיפורים רבי הוד, שאינם מסופרים על כל גבאי צדקה, ולהלן אחד מהם:

אברך אחד חשוב בן עליה אירס את בתו ולא היה בידו שום סכום עבור הוצאות הנישואין. כשראה זאת ר' אברהם משה לא חס על כבודו ונסע לחו"ל לאסוף כסף, וכיתת רגליו מהכא להתם עד שעלה בידו בעז"ה להשיג סכום של חמישים אלף פונט עבור הוצאות החתונה של אותו אברך חשוב.

כשחזר לביתו שהיה פתוח לכל דל ונצרך, ישב לנוח מטורח הדרך מספר שעות ונמנם על כסא. כשהקיץ ראה כי כל הכסף העצום נעלם כלא היה, ומסתמא איזה גנב חשק בכסף.

כשראה כל זאת לא התאונן ולא התלונן אלא מתוך אמונה פשוטה מיד יצא שוב לחו"ל, ושוב שהה שבועות וחודשים רבים עד שעלה בידו שוב לאחור צער וטורח רב לאסוף שוב את אותו הסכום, ורק אז שב לביתו.

האברך שקיבל את הסכום, צהל ושמח כי הנה בעז"ה יוכל לחתן את בתו בכבוד, ללא שידע כלל כי ר' אברהם משה חוזר ממסע שני לאחר שנגנב ממנו כספו בראשונה.

קוים קצרים לדמותו של הגה"ח רבי אברהם משה קרויס זצ"ל

לדגל היארייט' ח' סיון

החובות הסתכמו לסכומים של מעל מאה אלף ש"ח, סכום תקן. בדיוק באותו זמן ובאותו מקום נפל למשכב ביסורי תופת של השבר (שפתשו אותו מדי פעם) וייסוריו היו גדולים מנשוא. ופתאום בא יבוא אחד המיוחד לבקרו, ואמר לו שאם יסכים לילך להתרפא, הוא ישלם את כל ההוצאות וכל החובות.

היה מן המצופה שר' אברהם משה יופתע מהבקשה. אך הוא התחיל לצעוק בקולי קולות שיעזוב אותו, וממש הרגישו את חדרתו כי רבה. והכל, פן תיפגם אמונתו כחוט השערה.

סוף דבר קם והתהלך, והזמין לו השי"ת אחד ששילם לו הכל.

הכרזת האמונה

ר' אברהם משה נברא כדי להאמין, כמו שכל העולם נברא כדי להאמין.

על ר' אברהם משה לצעוק ברחובות שיש בורא עולם, אך אינו יכול לעשות זאת מפאת מגבלות טכניות. מה יעשה אפוא?

מדפיס הוא את ספרי הרה"ק ר' אהרן מסטראשעלע נבג"מ בעל עבודת הלוי ושער היחוד והאמונה, בו ובדבריו דבק והתקשר כל ימיו. לוקח את הספרים ומפיץ אותם בישראל.

כדברים האלה הוא עושה עם ספרי הרה"ק בעל שומר אמונים זי"ע, אשר את ספריו ספרי אמונה הוא מפיץ בכל עת מצוא.

יגע וטרח, הלך ודרך מדרך לדרך ומעיר לעיר, בגשמים ובשרבים, בדרך להאיר עוד נשמה טהורה, לחבר עוד נפש מישראל לאמונה טהורה.

וכך אמר ר' אברהם משה:

"באמת היה לי לילך ולצעוק שיש אלקים בעולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו, אך מכיון שזה איני יכול, ולכן אני מפרסם דיבורים אלו על ידי הפצת הספרים הקדושים".

הוי אומר, הפצה זו, הכרזת אמונה היא.

התקופה האחרונה

בשנה חצוי האחרונות סבל יסורים נוראים כאשר המחלה הנוראה קיננה בקרבו. והגין ביסוריו על העולם, ולמרות יסוריו הנוראים התנהג כאחד האדם בכל ענייניו והעלים אותם מכל בריה שבעולם.

בתקופה קשה זו לא ראו שום שינוי אצלו, ודיבורי האמונה שלו המשיכו כלא היה.

בעל תשובה אחד, שהיה מגיע אליו לפעמים, הגיע לבקרו בחודש האחרון, הוא היה אז כבר מונשם, ודיבורו היה בקושי גדול, אבל בכוחותיו הדלים מתוך יסורים נוראים דיבר אליו מתוך מכוונת הנשמה דיבורי אמונה: אין עוד מלבדו, אפס זולתו...

כמו כן בחצי שנתו האחרונה, כשנשאל ממקורביו על שלומו, ענה: משיח צדקנו כבר בא, והולכים להקריב קרבנות...

לאחר פטירתו הקריא בנו הרה"ח ר' יואל זוסמאן שליט"א את צוואתו של אביו הגדול אשר מסר לו בתקופה קשה זו, שבועות ימים ספורים לפני פטירתו: "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים אין עוד".

כששאלו: טאטע וואס וועט זיין? נענה בפשטות וברוגע:

"אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא, לעת נעשה בחפצו כל אי מלך שמו נקרא, ואחרי ככלות הכל לבדו ימלוך נורא".

גם בשבוע האחרון כשבקושי היה מוציא הגה מפיו כששאלו ממנו איך להתחזק במצב הזה ענה בקול: "אפס זולתו"..." "אפס זולתו"..." עם זה היה חי כל רגעי ושנותיו ועם זה נפטר מעלמא הדין, ממש בבחינת יצתה שמתו באחד.

בימי בחורו הוריו התגוררו בלונדון, אולם כבר אז ביקש לעלות ללמוד תורה בארץ ישראל, ואכן עלה בהשתוקקות גדולה לארה"ק בספינת הים. אך כפסע בינו לבין תהומות הטומאה, כאשר בספינה ארבו לנפשו אנשי הסוכנות, וניסו לשכנע אותו לבוא עמהם לקיבוצי הכפירה. ברבות הימים סיפר, כי קיבל אז על עצמו שאם ינצל מידיהם יקדיש את כל ימיו לעבודת ה'. וכן הוה, ניצל והגיע לירושלים עיה"ק. ושם נתקרב לאורו הבהיר של רביה"ק זי"ע.

כל מהותו היה **א שטיק אמונה**. בכל מצבי חייו היה ר' אברהם משה ידיו ולבו לקל אמונה, השי"ת איתו, מחיה אותו, ומהוה אותו. כל ענייניו בעולם היה להשיג עוד טיפת אמונה, הוא קם בשביל להאמין ונשכב כדי להאמין, הוא ראה עצמו כאן בעולם בשביל להכריז לעצמו ולסובביו: יש בורא עולם, אין עוד מלבדו!

כמעט כל דיבוריו היו בעניני אמונה, והפסוקים והפתגמים הפשוטים שמספרים את אמונתו יתברך חזרו על עצמם בשיוחתי.

"אין עוד מלבדו", "אפס זולתו", "ס'איז נישטא גארנישט חוץ דער אייבשטער", "הכל אחיזת עינים". לפידי אמונה מסר בידי שומעיו, והם שהאירו להם כל דרכיהם.

בשיוחתי חתר למקום אחד, שידע כל פעול כי השי"ת פעל אותו.

היה רגיל לומר בשם צדיקים שיהודי יכול לחיות את שבעים ושמונים ימי חייו, ולהתפלל וללמוד, ליתן צדקה ולעשות מעשים טובים, ולא להתבונן אף פעם בפשטות הדברים ש'אין עוד מלבדו' "אפס זולתו", ואוי צו אזא בראך.

דיבורי אמונה היו שגורים על לשונו כשיחית אנשים מלומדה. היה מרגלא בפיו לענות למי ששאל אותו כדרך בני אדם "וואס איז נייעס?", וענה "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. דאס איז די ריכטיגע נייעס".

טוען היה ר' אברהם משה בכל עת כי אין לו מספיק אמונה, ועדיין הוא צריך לעמול על קורטוב נוסף של אמונה, לעולם הוא שב בתשובה והתחרט על כי אמונתו איננה שלימה.

וכי מה חסר באמונתו של ר' אברהם משה? הנה סיפור שיעניק לנו הצצה בעולמו.

פעם אמר לו מאן דהו שהוא כבר מצפה בקוצר רוח לתפילת שחיית של שבת, כאשר יזכה לומר 'נשמת כל חי' ולהתרפק על ה'.

ויענהו ר' אברהם משה בקנאה גלויה: "יודע אתה, בשבילי שעת אמירת נשמת היא שעה קשה למאוד".

"למה? תמה בן שיחו.

השיב ר' אברהם משה: "הישות שלי מתנגדת לכל מילה, אני כל הזמן מסתובב בגישה שאני עושה ומקיים, וכאשר אני מגיע לנשמת אני מרגיש ש'ומלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע', כל מילה בנשמת גוזר אותי לגורים ממש".

ואמנם היתה 'נשמת' של ר' אברהם משה הכרזה גורלית: אין עוד מלבדו!

חרד על האמונה

מעבר לכך ר' אברהם משה גם היה חרד על האמונה, שחס ושלום לא יתפגם בידו. וחרדתו זו מונעת ממנו לבקר אצל רופא. באמרו "יודע אני שניתן רשות לרופא לרפאות, אך חוששני עלי שאסמוך על אותו רופא, ולא על מי שנתן בידו רשות. ממחשבת פסול זו - לכפירה תחשב".

מתוך יגיעותיו הנוראות בתפילה, לקה פעם ב'שבר'. משך ארבעים שנה ברציפות סבל מזה: אך חרד ללכת לרופא, וגם כאשר הגיע מעשה לידו וניסוהו לפתותו בדברים.

היה זה כאשר נפל לחובות כבדים מהדפסת ספרי הרה"ק ר' אהרן מסטראשאלע זי"ע (אשר כידוע הפיצם בקרב בני ישראל לפנים שאמונה. לציין שהוא נולד ביומא הדילולא שלו שמיני עצרת כ"ב תשרי, וכל ימיו היה תלמיד מובהק שלו).